

Any XXXVIII · juliol 2022

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

nº
115

***Caminar junts
en la formació sacerdotal***

CONTINGUT

- 02 Editorial
- 03 Crònica
- 04 Agenda
- 05 Exercicis espirituals
- 06 Courage
- 07 Lectorat i acolitat
- 08 Dia del Seminari
- 10 Ordenacions sacerdotals
- 12 Recordant el Bisbe Toni
- 16 Quaresma per la vida
- 17 Setmana Santa
- 18 Cotignac
- 19 SCB Talks
- 20 Trobada d'escolans
- 21 Blaugranes satisfets
- 22 Celebració de Corpus
- 23 Això no és art!

portalobert

nº
115

Director. Edició i composició:

Mn. Bernat Gimeno Capín

Edició:

Javier Casals i Joan Piñol

Redacció:

Comunitat del Seminari

Fotografia:

Mateo Gómez

Edita:

Seminari Conciliar de Barcelona
Diputació 231 - 08007 BARCELONA
Tel. 93 454 16 00

Correu electrònic:

seminari@seminaribarcelona.cat

Disseny, maquetació i impressió:

Gràfiques Ossó, S.L. - Tel. 93 666 13 42

Dipòsit Legal:

B-43509-86

www.seminaribarcelona.cat

Foto de portada: El Bisbe Toni compartint amb seminaristes al Santuari de la Mare de Déu de la Cisa, novembre de 2018.

Tots ens necessitem sempre

Amb el pas d'un curs a l'altre, amb l'estiu al mig, pot semblar que la comunitat del Seminari es dispersa. Aquesta sensació de dispersió també s'experimenta evidentment a les escoles i a les parròquies. Però també és cert que el canvi de ritme afavoreix moltes coses positives, també pels nostres seminaristes. En primer lloc, agraïm tot el que hem après i compartit durant els mesos que queden enrere. A continuació, volem viure el parèntesi de l'estiu com una oportunitat per a fer activitats solidaries, per a descansar i gaudir de la natura, per enfortir els nostres vincles familiars i d'amistat i per descobrir i contemplar la presència del Senyor en tot moment!

Els dies de convivència amb els nostres bisbes seran també un regal per a tots, seminaristes i formadors. Els de St. Feliu, a Galícia, amb el bisbe Agustí Cortés i, els de Barcelona, a Benicàssim, amb el cardenal Joan Josep Omella.

Finalment, ens caldrà preparar-nos per iniciar el proper curs amb renovades il·lusions, sabent que tots ens necessitem sempre, a l'hivern i a l'estiu, per seguir avançant en el seguiment de Jesús i en el servei a la seva Església. Bon estiu!

Mn. Salvador Bacardit
RECTOR

Segueix-nos de més a prop a l'Instagram,
on hi trobaràs totes les activitats que fem
d'una manera més immediata.
[@semibcn](https://www.instagram.com/semibcn) · [instagram.com/semibcn](https://www.instagram.com/semibcn)

SI VOLEU COL·LABORAR AMB UN DONATIU, PODEU FER-HO
AL COMPTE CORRENT **2100-1047-91-0200096265**

FEBRER

- 30-5** Exercicis espirituals a Solius.
- 7** Comença 2n quadrimestre.
- 9** Ministeris al Seminari.
- 11** MdD de Lourdes: rosari amb processó.
Calçotada a Premià de Mar.
- 12** Santa Eulàlia: Missa a la Catedral.
- 18-19** Sessió formativa: "Courage".
- 26** Vetlla vocacional al Seminari.
- 27** Ordenacions presbiterals
a la Sagrada Família.

MARÇ

- 6** Sent la creu: participació
de la coral del Seminari.
- 12** Trobada amb les famílies.
- 17** Trobada inter-seminaris de Catalunya.
- 18** Vetlla vocacional al Seminari.
Visita del P. Aurel Bunda, protoiereu,
Rector de la parròquia ortodoxa
romanesa de Barcelona.
- 19** Sant Josep. Ordenacions diaconals
a la Catedral.
- 20** Dia del Seminari.
- 23** Sant Josep Oriol.
- 26** Trobada d'escolans (Seminari Menor).

ABRIL

- 12** Missa Crismal a la Catedral de Barcelona.
- 13** Missa Crismal a la Catedral de Sant Feliu.
- 14-17** Tridu Pasqual al Seminari
i a la Catedral (Propedèutic).
- 26** Trobada de Seminaris
de Catalunya a Montserrat.
Visita a l'Exposició fotogràfica bíblica
del P. Obach.
Participació a la Vetlla.
- 30** Trobada d'escolans.

El P. Aurel ens va explicar la història del conflicte entre Rússia i Ucraïna.

Trobada inter-seminaris: Tots els seminaristes de Catalunya vam tornar a compartir la vetlla de la Mare de Déu de Montserrat.

MAIG

- 6** SCB Talks.
- 13** Mare de Déu de Fàtima: rosari amb processó.
- 20** Compartint amb la Comunitat de l'Anyell.
- 21** Visita als capellans grans de la Residència St. Josep Oriol
- 30** Festa del Beat Pere Tarrés a Sarrià.

Compartint amb la Comunitat de l'Anyell, amb els germanets Lucas i Carles.

JUNY

- 1** Eucaristia de final de curs de l'Ateneu Sant Pacià.
- 2** Ens visita el Seminari de València.
- 16** Celebració de Corpus al Seminari.
- 17** Celebració de final de curs amb els bisbes.
- 18** Comiat dels seminaristes de cinquè i barbacoa de final de curs.
- 20-21** Representacions de l'obra "Això no és Art!"

Amb els seminaristes de València des del torreó "observatori" del Seminari.

Agenda

JUNY

- 23-27** Pelegrinatge a Lourdes amb l'Hospitalitat.

JULIOL

- 11-15** Convivències d'Escolans (Seminari Menor).
- 24-29** Convivència d'estiu amb el Cardenal a Benicàssim.

AGOST

- 29/07** Peregrinación Europea de Jóvenes.
- 08/08** a Santiago de Compostela
- 21-26** Exercicis espirituals (Et. pastoral).

SETEMBRE

- 5** Convivència d'inici de curs.
- 24** Mare de Déu de la Mercè.
- 25** Ordenacions presbiterals a la Sagrada Família.

Exercicis espirituals

El P. Xavier Rodríguez va agafar l'eix del mètode de sant Ignasi de Loiola

Foto de grup dels seminaristes i formadors.

Com cada any els seminaristes hem tornat a fer uns dies d'Exercicis Espirituals. Enguany han tingut lloc novament a la casa de Santa Elena a Solius, diòcesi de Girona.

En primer lloc, puc dir que veritablement aquests dies són un regal del Senyor. Cadascuna de les hores del dia, si són aprofitades honestament, estan pensades per viure una experiència personal amb Crist. Més o menys intensa, però la fas..., i tant que la fas!

Tanmateix, existeix com a mínim una condició perquè es doni aquest trobament amb Jesús. Cal estar en disposició d'una obertura sincera de cor vers Déu.

Aquest any, els Exercicis han estat predicats pel P. Xavier Rodríguez, jesuïta que té l'encàrrec d'acompanyar espiritualment els seminaristes que ho desitgin en el nostre Seminari. Sota el títol *"Exercicis Espirituals per vèncer-se a si mateix i ordenar tot afecte per desordenat que pugui ser..."* hem viscut uns dies en què hem pogut tastar la metodologia i el contingut d'allò que explica sant Ignasi de Loiola. Entre d'altres, hem treballat les diverses maneres de pregar, per fer de la nostra pregària una experiència profunda.

Res del Rosari pel jardí de la Casa santa Elena.

L'últim dia vam visitar els monjos del veí monestir de Solius.

Personalment, puc dir que han estat uns exercicis espirituals que deixaran petjada en el meu camí, tant a nivell vital, com de discerniment vocacional, ambdós vinculats al Crist. Precisament, aquesta era la principal petició que portava per aquests dies: "... Senyor, que pugui veure i discernir la vostra voluntat per al bé de l'Església, a major glòria vostra".

Si ja he dit que aquests dies són tot un regal d'aprofundiment en el Senyor, per a mi ho han estat de manera molt més accentuada perquè coincideixen amb l'impàs del primer al segon semestre de la Facultat. Tot i que tampoc són ben bé uns dies de descans, ens serveixen per carregar les "piles" a nivell espiritual. Així, puc fer meves les paraules que diu sant Pau a la primera carta als Corintis, quan anima als cristians a perseverar cap a una corona que mai es marceix (1Co 9,25).

Tant si arribo a ser capellà com si no, el que tinc cada cop més clar és que la santedat és la plenitud a la qual aspiro. És mitjançant l'assimilació de la meua vida a la de Jesucrist, de mica en mica, com deixo que sigui Ell qui vagi transformant el meu cor. Tot i ser conscient que costa, que és un camí que fa molt de respecte i sovint no és gens fàcil... Però és per això que els Exercicis Espirituals són tan importants per a la vida de tot cristià, i deixeu-me dir encara: molt més per als qui estem discernint la vocació al sacerdoci.

Per tant, us demanem, si us plau, que no deixeu de pregar per nosaltres!

Mateo Gómez Bernal
ETAPA DISCIPULAR

Un apostolat catòlic per la castedat

COURAGE

INTERNACIONAL

“*Courage* proposa a les persones homosexuals un camí de santedat per viure en castedat la vida cristiana.” Així resumia la seva tasca pastoral el pare Víctor de Luna, capellà d'aquest apostolat a Itàlia. Ho feia en el marc de dues sessions de formació que el Seminari va dedicar el passat 18 i 19 de febrer a l'acompanyament de persones amb atracció pel mateix sexe.

Courage és un apostolat catòlic que va néixer l'any 1980 per inspiració de l'arquebisbe de Nova York, el cardenal Terence Cook, que va encarregar al pare John Harvey (1918-2010), un teòleg moralista, que es dedicués a l'acompanyament de persones que tenen atracció al mateix sexe. Actualment compten amb 178 grups repartits pel món. A Espanya es va fundar un primer grup a Toledo l'any 2019.

En la presentació que es va fer al Seminari vam comptar amb la presència del pare Víctor i també amb el testimoni de Pablo, molt actiu en aquesta pastoral a nivell estatal. Aquest madrileny de 52 anys provenia d'una família desestructurada i amb 17 anys va escapar de casa acabant immers en la prostitució masculina durant 12 anys. A l'entorn dels 30 anys, va començar a experimentar un canvi important. Gràcies a uns amics

catòlics va començar a canviar d'estil de vida: va reprendre els estudis acadèmics i va trobar feina. Finalment, va viure una forta conversió religiosa gràcies a moments d'impacte com la JMJ de Madrid del 2011. Des de llavors, viu una vida de castedat abocada a l'anunci de l'Evangeli i l'ajuda als més necessitats. El seu testimoni va ser colpidor i vehement: «Si no és per acció de Crist com s'explica que jo pogués passar d'una vida de disbauxa a viure en castedat?» «Quan vaig conèixer *Courage* vaig veure que allò que ells proposen és el que jo estava vivint», va concloure.

L'apostolat d'aquest grup no és cap teràpia ni fan cap tasca psicològica. “És un apostolat senzill basat en un acompanyament fraterno, en el respecte i la comprensió”, resumia el pare Víctor. Els cinc punts que proposen són expressió de la doctrina de l'Església continguda al Catecisme: viure en castedat, dedicar la vida a Crist, teixir un esperit de germanor entre els membres, cultivar amistats sanes i esdevenir bons testimonis.

Courage és essencialment un lloc per trobar-se amb Crist. No és un espai especulatiu ni de debat sinó arrelat en la realitat, en l'amistat i en la vida cristiana. “Som un testi-

moni que és possible viure l'atracció al mateix sexe d'una manera diferent”, explicava Pablo.

En el marc de la formació com a futurs preveres, es va insistir en la importància de l'escolta, l'acompanyament, el discerniment i la paternitat espiritual. “És important no saltar-se la llibertat de ningú però alhora tenir la valentia de presentar Jesucrist i el camí que planteja l'Església per a les persones amb atracció pel mateix sexe”, animava Pablo. A *Courage* totes les reunions de grup han d'estar acompanyades per un sacerdot que també té un paper destacat en l'acompanyament espiritual i en la confessió.

**Joan Piñol
i García**

ETAPA CONFIGURATIVA

Institució de ministeris

Soc aquí per a poder estar allà on tu ets

L'Andreu Salinas rep de mans del bisbe la patena i el calze.

El passat 9 de febrer, sis joves seminaristes van rebre el ministeri del lectorat i tres rebíem el ministeri de l'acolitat. La celebració, presidida per Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona, es va dur a terme a la capella del nostre Seminari Conciliar. L'Església va concedir als meus companys i a mi els dons més preuats que té: la Paraula de Déu i l'Eucaristia.

Haver estat instituïts en aquests ministeris en el nostre camí cap al sacerdoci ens ha fet descobrir el valor de la fraternitat, en la qual en aquests anys hem pogut créixer i que estem cridats a viure de manera especial com a futurs preveres. Quan una persona es troba fora de la pròpia casa necessita descobrir

un lloc al qual pugui dir "llar". Nosaltres hem tingut la sort de descobrir-ho en el Seminari Conciliar de Barcelona, que ens ha acollit tots aquests anys. Ara que ens anem acostant al final de l'etapa formativa, m'agradaria compartir amb aquesta gran família del seminari l'alegria que aquests últims mesos han suposat per a mi i també per a tots nosaltres.

Puc confessar-vos que ha estat un dels dies més emocionants d'aquest camí de seguiment al Bon Pastor. Una de les paraules del Senyor que aquests dies preparatoris a rebre els ministeris ressonava en el meu cor era *t'enalteixo amb tot el cor, Senyor, et vull cantar a la presència dels àngels* (Sl

138,1). És el gran misteri de la crida del Senyor, de la vocació al sacerdoci, de la lloança ininterrompuda que ha de representar la nostra consagració a Déu. El Senyor ha anat preparant les meves mans durant sis anys, a fi que, amb aquest ministeri de servei a l'altar, pugui portar el seu cos eucarístic a tota la gent afamada de la seva misericòrdia. Els dies previs a rebre aquest ministeri pensava que a, partir d'aquest dia, serviria a l'altar del Senyor fins a morir. Li vaig demanar a la nostra mare Maria que mai m'hi acostumés, que aprengui d'ella a servir-lo com a Betlem, com al Calvari, com sempre va fer ella amb el seu Cor Immaculat.

Només puc cantar les misericòrdies que el Senyor cada dia em concedeix. Especialment per fer-me el seu acòlit i servidor. Voldria agrair als sacerdots que m'han ensenyat i acompanyat amb el seu caràcter i exemple a tractar a Jesucrist Eucaristia.

"Sóc aquí" és la resposta que donem quan el Senyor, en el seu amor i amb tota l'Església, ens crida pel nostre nom. Desitjo que aquesta resposta es vagi manifestant en un continu i progressiu amor a Jesús Paraula i Eucaristia, i en una major configuració a la vocació presbiteral per tal que servim i estimem sempre més l'Església de Déu.

Foto de grup dels tres nous acòlits: Josep Sellarés, Manolo Sagrado Corazón Rodríguez i Andreu Salinas. També apareixen els sis nous lectors: Xavi Campmany, Javier Casals, Santi Claret, Guillem Lisicic, David Lucena i Joan Piñol.

Andreu Salinas Martín
ETAPA CONFIGURATIVA

Trobada entre seminaris i ordenacions diaconals

Tots els participants del torneig de futbol-sala

Els dies 19 i 20 de març vam celebrar la solemnitat de Sant Josep, patró del Seminari i dels seminaristes d'arreu del món. Per aquest motiu, ens vam reunir els tres seminaris de Catalunya: el Seminari Interdiocesà, el Seminari de Terrassa i el de Barcelona. La jornada va començar la tarda del dijous, quan ens vam aplegar els tres seminaris a l'escola Viaró (Sant Cugat del Vallès) per veure'ns les cares en un campionat de futbol i ping-pong.

El torneig de futbol va començar amb partits entre els quatre equips que competien: dos de Terrassa i dos de Barcelona (amb algun integrant del Seminari l'Interdiocesà). Van ser partits molt renyits, on els porters van jugar un paper fonamental, ja que van haver-hi pocs gols. Finalitzats ja els partits de la lligueta inicial, van quedar emparellats un equip de Barcelona contra un de Terrassa en les dues eliminatòries de semifinals. Després de partits cada cop més intensos, va arribar a la final un equip de cada seminari: el gran partit seria Barcelona contra Terrassa!

La final va quedar tan igualada que els egarencs van empatar en l'últim minut d'un partit que anava 1-0 a favor de Barcelona des del començament de la primera part. La ronda de penals, tensa com sempre, va concloure amb la victòria dels de Terrassa, que van aconseguir marcar els seus 3 xuts, mentre que Barcelona va fallar-ne l'últim.

En canvi, en el torneig de ping pong, on també van jugar integrants dels tres seminaris, es va arribar a la final amb només seminaristes barcelonins. Clarament es van notar totes les hores de pati passades a les taules de ping pong que tenim al Seminari!

Tot va quedar entre amics. En acabar els partits, ens vam dirigir plegats cap al Seminari de Terrassa, situat a Valldoreix. Vam celebrar l'Eucaristia tots junts, presidida pel bisbe de Terrassa, Mons. Salvador Cristau. El sopar va concloure amb l'entrega de premis esportius: Barcelona va guanyar tots dos premis de ping-pong, així com el premi al millor jugador individual de futbol i el Premi Zamora a millor porter. Millor jugador va quedar Armand Kamnang, de l'etapa discipular. El premi al millor porter se'l va endur Edu Mata, conegut en el terreny de joc com "el Pulpo", de l'etapa configurativa i amb molta carrera futbolística per endavant.

Ordenació diaconal a la Catedral de Barcelona de Mn. Íñigo de Alfonso, Mn. Fernando Gilabert i Mn. Jaime Moyá.

Tot just quan pensàvem que ja estava a punt de finalitzar la vetllada, els terrassencs ens van sorprendre amb un carretó ple de llaminadures i altres dolços per acompanyar una immensa font de xocolata. Finalment, amb unes paraules finals dels tres rectors dels diferents seminaris i encomanant-nos a Sant Josep, ens vam acomiadar i cadascú a casa seva i Déu a la de tots.

Al dia següent, vam tenir una tarda ocupada. Una colla vam

anar a visitar el vaixell escola Juan Sebastián Elcano que estava ancorat a Barcelona uns dies. Per la nit, vam mantenir un diàleg amb un sacerdot ortodox, el pare Aurel Bunda, que va aclarir preguntes sobre el conflicte entre Rússia i Ucraïna, explorant les seves arrels teològiques i les possibles conseqüències.

Dissabte, solemnitat de sant Josep, fou el gran dia de l'ordenació diaconal de tres companys a la Catedral de Barcelona:

Fernando Gilabert, Jaime Moyá i Iñigo de Alfonso. Feia gairebé 10 anys que no tenia lloc una ordenació de diaques en camí vers el sacerdoci a l'església mare de la diòcesi. Aquests últims anys havien tingut lloc sempre a la basílica de la Sagrada Família. L'ordenació va comptar amb una presència molt nombrosa de preveres i de fidels: el temple va quedar del tot ple! El cardenal arquebisbe, Mons. Joan Josep Omella, els va animar a ser "humils servidors de Déu i de la comunitat" a l'estil mansuet de Jesús. "Som enviats per evangelitzar, bella missió, i l'única manera és amb caritat i comunió, estimant el poble de Déu i aquest món", va dir el cardenal. L'ordenació diaconal va ser la millor manera de concloure uns dies intensos de celebració del nostre patró.

Toni Barenys i Josep Sellarés, 1r i 2n premi del torneig de Ping-pong; acompanya Manolo Rodríguez

Pau Camacho Serna
ETAPA DISCIPULAR

Ordenació sacerdotal a Barcelona

Cinc nous preveres; fent balanç del pas pel Seminari

El moment de la prostració i lletania dels sants.

Després de tant de temps de formació, va arribar el dia de la ordenació presbiteral. Si ets seminarista de primer curs, quan acabes d'entrar al Seminari, comences a fer càlculs: Quin any serà la meva ordenació? Inicialment, les ganes de respondre a la vocació i a la crida de Déu són la força que t'impulsa a donar-ho tot en la vida al Seminari. Al principi, sembla que l'ordenació és allò més important. Un sentit que serà en aquell moment en què es realitzarà plenament el sentit que Déu té previst per al qui és cridat. Però amb el temps, sobretot després d'esdevenir prevere, t'adones que no és qüestió d'una data en concret sinó d'un camí en el que has d'anar madurant, acceptant i renunciant a coses. A mesura que van passant els anys de formació, un mateix ha d'anar descobrint les pinzellades que fan particular la seva vocació. No només d'una manera individual, ni tan sols únicament en relació amb el Senyor, sinó amb tota la societat que ens trobarem cara a cara cada dia.

El cardenal Joan Josep Omella ens va comentar en l'homilia de l'ordenació que havíem de ser conscients que som enviats a un món globalitzat, on el secularisme, l'agnosticisme i l'indiferentisme guanyen terreny. Ens animava a prendre consciència per no tenir sorpreses ni desenganys. El pas pel Seminari ha de promoure aquesta maduresa espiritual i humana que fomenti precisament, desemmascarar el que falsament la societat ens ofereix com a plenitud i no és res més que mentida i corrupció. Per tant, és fonamental que cada dia quan Jesús ens pregunta “m'estimes més que aquests?”, la nostra resposta sigui com la de Pere, que per tercera vegada, commogut i torbat li respon: “Senyor, tu ho saps tot, ja ho saps que t'estimo”.

Quan el recent ordenat és convidat al Seminari per celebrar la primera missa, val a dir que és una experiència d'un gran goig. Poder celebrar juntament amb els formadors i els companys amb els qui has compartit tants moments, és un regal molt gran. És un moment de molta fraternitat i senzillesa perquè són molts anys convivint i tots et coneixen molt bé. A vegades un es pot posar nerviós perquè els seminaristes es fixen en tots els detalls, sobretot en els litúrgics, i estan pendents de veure si ho fas bé o si t'equivoques. A mi em fa molta gràcia.

Poder celebrar els sagraments de l'Eucaristia i de la Reconciliació, sens dubte és el do més gran que pot donar Déu a un home. La vida et canvia totalment quan esdevenys prevere. Però el sacerdoti no es redueix a la celebració dels sagraments. Les diferents tasques que pot realitzar un prevere com poden ser, per exemple, l'atenció a malalts o l'atenció a infants en les escoles, acompanyar comunitats de religioses inclús l'estudi són moments en els quals el prevere segueix esdevenint el Crist. Com sempre us demano que seguïu pregant pels preveres i per les vocacions.

**Mn. Alfons
de Alarcón Santaеulària**

Un nuevo sacerdote en Sant Feliu

Mn Joan Francesc Cortès fue ordenado presbítero

Moment de la imposició de les mans durant l'ordenació.

Mn. Joan Francesc Cortès amb els seus pares, la seva germana i d'altres familiars.

La diócesis de sant Feliu vivió un día de gozo con la ordenación de un nuevo sacerdote. El pasado domingo 8 de mayo, IV de Pascua, Domingo del Buen Pastor, tuvo lugar la ordenación presbiteral de Mn. Joan Francesc Cortès i Ribot en la Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat, celebrada por el obispo, Mons. Agustín Cortés.

Celebración llena de gran emotividad y solemnidad. La celebración sacramental del orden sacerdotal tiene un carácter solemne y supone el paso del diaconado al presbiterado, para ejercer el ministerio en una comunidad particular. Precisamente el obispo nombró a Mn. Joan Francesc como vicario de la catedral-parroquia de Sant Llorenç.

La ceremonia fue musicada por la Coral del Seminario y un coro profesional, formado por algunos compañeros que habían trabajado en el ámbito musical con el ordenando. Momentos como la procesión de entrada, el Gloria, las letanías, el rito de vestición, el Ofertorio o la Consagración, estuvieron siempre acompañados de grandes piezas musicales. Todo fue preparado al mínimo detalle, para convertirla en una celebración inolvidable.

Los momentos más emotivos y de complicidad los tuvo con su familia, especialmente a la hora de recibir la bandeja con la nueva estola y casulla de manos de sus sobrinas. Otro momento neurálgico fue cuando sus padres acercaron la patena y el cáliz al obispo para que, conforme el ritual, se los entregase al nuevo sacerdote.

Tras el rito de ordenación. Ya ordenado, como nuevo miembro del presbiterio diocesano, recibió el abrazo fraterno de todos los sacerdotes. Tras la oración de post-comunión, Mn. Joan Francesc leyó unas palabras de agradecimiento. Al recordar su lugar natal en Mallorca, Manacor, se emocionó hasta casi perder el habla. También agradeció con afecto a todos aquellos que lo han acompañado a lo largo de su formación.

El nuevo sacerdote presidió su primera misa al día siguiente, lunes 9 de mayo, en la basílica de la Purísima Concepción y de la Asunción de Nuestra Señora. El 25 de mayo celebró misa solemne en el Seminario Conciliar de Barcelona, que siempre es un motivo de alegría para todos los seminaristas.

Un paso trascendental, el sacerdocio. Este paso del diaconado al sacerdocio es el inicio de una etapa que dura toda la vida. Es aquello para lo que nos preparamos todos los seminaristas durante los años de formación en el Seminario. Mn. Joan Francesc no podrá dejar de mirar en retrospectiva a esta comunidad que le ha acompañado para dar un sí a Dios definitivo. Pero hasta que no llega ese preciso momento, no te das cuenta del todo de lo grande que es el presbiterado. Esta es mi percepción al estar también en un cambio de etapa. Pasaré de la etapa configurativa a la pastoral, con vistas a recibir el diaconado. Siento un gozo indescriptible al ver un nuevo sacerdote que ha aceptado la voluntad de Dios sin reservas y para la eternidad.

¡Que Dios le guíe en el camino que ha aceptado, para ser un buen sacerdote y apóstol!

**Manuel
Sagrado Corazón
Rodríguez Garrido**
ETAPA CONFIGURATIVA

Recordant el Bisbe Toni

Amor al Seminari i a les vocacions

Vaig conèixer el Toni Vadell en uns Exercicis Espirituals que vaig donar als seminaristes de Mallorca quan jo era formador del Seminari de Barcelona, ell estava a punt d'iniciar l'etapa pastoral. Guardo encara les anotacions de les entrevistes personals.

El primer dia de retrobar-nos a Barcelona, quan va ser nomenat bisbe auxiliar, em va agrair aquells Exercicis i, d'una manera especial, la meditació sobre l'aparició de Jesús vora el llac (amb sorpresa, per part meua, perquè jo ja no la recordava). Així era ell, sempre agraint, «gràcies per tant», repetia sovint!

Després vàrem compartir moltes hores de reunions, de preocupacions i esperances, al Consell Episcopal, a Càritas, a les parròquies de Santa Coloma i Sarrià... Finalment, al Seminari.

El bisbe Toni, ja a Mallorca, s'havia implicat en el Seminari i en la pastoral vocacional. A Barcelona se li va desvetllar, més encara, el carisma de parlar de la crida del Senyor a molts joves que ell anava coneixent i acompanyant. Alguns seminaristes actuals en son testimoni. Em preguntava per ells,

s'interessava per tots. Quina llàstima, humanament parlant, que no hagi pogut seguir fent aquesta important tasca. Sovint em comentava que el Seminari ens l'hem de sentir tots nostre i que tots tenim la responsabilitat de procurar enviar-hi bones vocacions.

En algun moment de la seva malaltia em va dir que, passes el que passes, seguiria vetllant pel nostre Seminari i per les vocacions. Aquest és el nostre consol, malgrat la tristesa per la seva absència. També el doctor Tarrés, en els darrers moments de la seva malaltia, quan li deien perquè havia de morir tant jove, ell responia «no us preocupeu, des del Cel, us ajudaré més encara». Ben segur que així és! «Gràcies per tant», estimat bisbe Toni!

Mn. Salvador Bacardit
RECTOR

Senyor bisbe, els nostres camins es van creuar a inicis de 2018 en aquell viatge de Terra Santa de la Delejoie. A l'aeroport amb poques paraules ja va fer que quedés pendent una conversació durant el viatge. Un dia després, baixant del Tabor, m'esperaves per parlar. Allà va ser la possibilitat d'obrir la porta del meu cor, la meua història, les meues inquietuds. Amb paciència i en silenci m'escoltaves. La teua intervenció va ser breu però precisa: "Armand, hi haurà un dia que l'Armand deixarà de ser l'Armand i serà Jesús que actuï a través de l'Armand". Allò va marcar un abans i un després, vaig entendre que el Senyor em convidava a que li entregués la meua vida. *Ja no sóc jo que visc és Crist que viu en mi* (Gal 2,20). Gràcies per ser testimoni de la fe en el Senyor, en les alegries, en les penes i en el sofriment que ha dut a tanta gent a trobar en tu un amic on hi ha l'Amic. *Gaudete in Domino semper* (Flp 4,4). Una forta abraçada en Crist. Fins aviat.

L'Armand renovant el baptisme de mans del Bisbe Toni, al riu Jordà.

ENAMOREU-VOS DEL CRIST

Estava ple de preguntes sobre què volia de mi el Senyor quan vaig conèixer el bisbe Toni. Recordo que tot just entrar al seu despatx vaig llegir el seu emblema episcopal: *Gaudete in Domino semper*. Aquesta exhortació de Sant Pau em va fer sentir que era al lloc on Déu volia. Quan vaig poder conèixer més el bisbe

Toni, vaig descobrir com veritablement vivia seguint aquesta exhortació paulina. Poc temps després, ajudat per aquest encontre, vaig entrar al Seminari.

En tot moment, el bisbe Toni era allà. Potser una de les paraules que més recordaré per la seva senzillesa i sinceritat va ser escoltar-li dir: m'importes. Hi ha persones que són transparència de Jesucrist. Com mirar a un sant home i no veure al Crist mateix a través d'ell!

Quan la malaltia va arribar, va voler venir a parlar amb els seminaristes. Li vam preguntar com es trobava i fou llavors que vaig recordar el que uns dies abans havia llegit de santa Caterina de Sena: com més amor, més dolor. No m'hi vaig poder estar i li vaig dir. El seu rostre i la seva manera de dir-me gràcies em van fer pensar que veritablement tenia davant meu a un enamorat del Crist.

Com tantes vegades el nostre bisbe i pastor ens deia podem repetir amb ell: enamoreu-vos del Crist! A la casa del Pare ens espera un veritable enamorat de Nostre Senyor.

Des d'allí, pregui pel Seminari i per tota la nostra diòcesi. Descansi en pau, senyor bisbe.

Abraçant nous acòllits que, actualment, ja son preveres.

El mes de juliol del 2021, just quan es va fer públic el seu diagnòstic fatal, ens havíem de trobar per tractar el meu possible camí vers el diaconat permanent. No endebades, aquella entrevista, com tantes altres activitats que van caure de la seva agenda, no va tenir mai lloc... I és que no havia de ser el diaconat permanent el que ens havia d'unir, sinó allò que parlaríem en altres circumstàncies, ja malalt ell, ja al seminari fent la formació presbiteral jo. He sentit i continuo sentint la seva mà, la seva pregària, el seu recolzament moral, com em va assegurar més d'un cop.

No soc l'únic en pensar que hi havia tantes coses que ens unien; de fet, era aquell tipus de persona amb qui tothom té un record, una impressió, una sensació de ser amic seu, per poc que haguessin creuat unes paraules. Així d'obert era, i així de generós, no tenia un no per a ningú i el seu optimisme a ultrança li obria portes de familiaritat allà on tocava. Ja vivia el cel ben abans de fer el traspàs cap allà Avui i sovint el recordem, perquè com ens va acompanyar en moments crucials en vida, ara el sentim encara a prop, encomanant i animant aquells que el tenim sovint encara en les nostres pregàries d'intercessió.

Predicant un recés mensual (desembre 2017)

Toni Manzanera
ETAPA DE PROPEDÈUTIC

Benedicció de vehicles per St Cristòfol, a la Festa Major de Premià de Mar.

Hola Bisbe Toni!

Ja fa quatre mesos que vas marxar d'entre nosaltres i sembla que va ser ahir. Et recordem molt i de manera especial. Has deixat una petjada profunda en les nostres vides durant el poc temps que el Senyor ens ha obsequiat amb la teva presència. Vam compartir junts moments concrets, espaiats en el temps, sovint inesperats, tal vegada pocs però intensos.

El teu optimisme tocava de peus a terra i ens feia transcendir les pròpies limitacions. Però el més important és que aquell optimisme naixia d'un cor enamorat del Senyor. Ens ajudaves a "sentir" el Senyor, a gaudir de la seva presència.

Amb sorpresa i perplexitat vas rebre la notícia que series enviat a la nostra diòcesi de Barcelona deixant *els teus*. Tot i així, vas acceptar la nova missió amb aquella confiança pròpia de qui se sent pastor enviat pel Summe Pastor de l'Església: Jesús. Mogut per l'amor i la mirada del Mestre, anaves coneixent poc a poc però amb gran desig les realitats eclesials del teu nou ramat: parròquies,

delegacions, escoles, comunitats diverses... Però estaves especialment atent a la realitat dels joves. Amb ells, l'aspecte vocacional estava sempre latent. A més de portar el Seminari al cor, orientaves cap al Seminari possibles vocacions. Alguns d'aquells joves hi van entrar i encara perseveren.

Aprofitaves qualsevol situació per fer-te present. Sempre recordaré aquell *Triduum Pasqual* quan, sent rector de Sant Cristòfol de Premià de Mar, vas *de-manar-me permís* per venir a celebrar el Diumenge de Pasqua a la parròquia. Era la primera Pasqua que passaves a Barcelona (abril del 2018). Després de viure les celebracions a la Catedral, l'agenda t'oferia la possibilitat de participar amb alguna comunitat parroquial. *Bisbe Toni, successor dels Apòstols, pots venir quan vulguis!*

La sorprenent carta comunicant el teu estat de salut ens va deixar tristos però la teva manera de viure la malaltia convertia en bella la mateixa carta. Tot plegat just quan el teu breu recorregut de bisbe jove deixava el carril d'ac-

celeració per incorporar-se a la via ràpida. Aquell que porta els fils de les nostres vides t'indicava que havies de deixar-la.

La diòcesi va estar ben unida pregant per tu, encomanant-te diàriament al beat Joan Roig. Tu continuaves *treballant*, és a dir, *servint* i *estimant*, fins que finalment el Senyor et convidà a trobar-te amb Ell, juntament amb el teu pare Bernat que pocs mesos enrere havies acomiadat. Dolor de esposa i mare, la recordem; dolor del germà, de familiars i amics; dolor a la nostra diòcesi, de manera particular la comunitat de bisbes amb qui feies família. Sempre ens inquieta el moment del traspàs, però les paraules del Crist viu ens mantenen fermes en l'esperança. El Senyor no fa les coses sense un propòsit.

Sabies –perquè ho vivies i ho deïes– que el nostre món i la nostra Església necessita sacerdots sants, pastors senzills, agraïts i entregats a les seves comunitats, que portin llum enmig de la foscor. No hi ha un altre camí de futur en un món que es mou entre la diversió, la incertesa i la tristesa.

T'encomanem de manera especial el nostre Seminari. Continua enviant-hi vocacions. Ajuda les famílies: les llars cristianes són terra bona per despertar la crida personal que el Senyor fa a cadascú. Ja saps que és molta la missió que queda per fer. Per part nostra posarem el millor de nosaltres, però tu continua intercedint.

**Mn. Bernat
Gimeno**
FORMADOR

Quaresma estimant la Vida

Testimoni dels organitzadors de “40 dies per la Vida”

El dilluns 7 de març van venir a visitar-nos al Seminari en Marcos Agudo i en Miquel Blanch, membres de l'equip organitzador de la Campanya “40 dies per la Vida” a Barcelona.

Havent participat de la Santa Missa i, acabats de sopar, van voler compartir amb els seminaristes la seva experiència i el seu testimoni engrescador a la llar comunitària. Allà es van presentar com a pares de família, deixebles de Jesucrist i cristians convençuts del grandíssim regal de la Vida, do primer i més sagrat que hem rebut de Déu.

Miquel Blanch ens va comentar la dramàtica situació que vivim actualment: l'últim any s'han realitzat més de 50 milions d'avortaments a nivell mundial. I la gent, roman en silenci. A Europa ens hem acomodat tàcitament a aquesta penosa situació.

Davant d'això, les millors armes que tenim són la denúncia, la pregària i el dejuni. Aquest és el sentit de la campanya **“40 dies per la Vida”**. Durant la Quaresma es comença una nova campanya que promou el dejuni i l'oració a prop d'aquests centres “de salut” que ofereixen aquesta pràctica que oblida els més indefensos d'entre els qui no tenen veu perquè no se'ls veu. Cal viure la campanya en comunitat i de manera pacífica, per demanar a Déu que s'acabi amb la barbàrie de l'avortament.

“Hem vingut per trucar a la vostra porta, perquè necessitem la vostra ajuda”, ens insistia el Marcos. “El nostre objectiu és acabar amb l'avortament a Barcelona i que la campanya arribi a les set clíniques que hi ha a la ciutat. Aquest és el nostre objectiu però ens falten mans. Ara mateix, per falta de voluntaris, només podem cobrir dues clíniques”.

Són molts els efectes positius que aquestes campanyes estan tenint allà on es realitzen: bebès i mares que se salven, tancament d'avortoris, treballadors que pleguen, usuaris que surten conscienciats i tants altres efectes que segur que s'escapen de la nostra percepció.

D'altra banda, ens exhortaven que no tinguéssim por de les noves lleis que amenacen els grups pro-vida. En Miquel Blanch comentava que si ha d'anar a la presó per aquest motiu valdrà la pena i que, a més, potser serà una manera de donar encara més veu perquè la gent s'adoni de la gravetat de la situació.

Cal afegir també que al llarg d'aquests anys han sorgit torns d'adoració nocturna per la vida. Un cop més la pregària és la resposta. De fet, l'oració és el motor de tota l'activitat que estan realitzant a “40 dies per la Vida”.

Els divendres de quaresma, resem el Via Crucis pels claustres del Seminari.

Josep Maria Batlle Prats
ETAPA DE PROPEDÈUTIC

Viure la Setmana Santa al Seminari

Els seminaristes de propedèutic ajuden a la Catedral

El Cardenal renta els peus als escolanets de la Catedral en la celebració de la Cena del Senyor.

Per a la majoria dels qui hem entrat aquest any al Seminari aquesta ha estat la primera Setmana Santa que hem passat lluny de les nostres parròquies. Els seminaristes de propedèutic hem pogut viure aquests sants dies en comunitat en un ambient de recolliment i d'oració però, a la vegada, de gran activitat.

Vam arribar Dijous Sant al matí, vam dinar tots els d'Introductor de Barcelona juntament amb els formadors i després vam preparar en una de les capelles del Seminari el monument per la reserva del Santíssim. En acabat, ens vam dirigir a la Catedral de Barcelona per l'assaig i posterior celebració de la Cena del Senyor presidida pel cardenal Joan Josep Omella. En acabar i tornar al Seminari, vam estar una estona adorant al monument, acompanyant a Jesús a l'hort del Getsemaní.

Divendres Sant vam començar amb l'Ofici Diví al cor de la Catedral, amb els Canonges: laudes i ofici de lectura, tot cantat. A la tarda, servírem en la celebració de la Passió del Senyor i el següent Via Crucis, en el qual van participar els portants del Sant Crist. Va ser impressionant veure com portaven la pesada creu i com se la passaven els uns als altres.

L'endemà, Dissabte Sant, va començar de la millor manera: amb un gran esmorzar compartit amb Mn. Marc Labori i Mn. Josep Vives. Tot seguit, vam anar a l'assaig de la Vetlla Pasqual. Vam dinar al Seminari i ja a la tarda, vam participar en la Vetlla Pasqual de la Catedral: una celebració preciosa i cuidada al detall. Una gran experiència espiritual, especialment en el moment del Glòria, en què sonen totes les campanes per anunciar la Resurrecció del Senyor.

Tots aquests dies ens va acompanyar espiritualment Mn. Pere, amb formacions espirituals per ajudar-nos a viure més intensament el triduum.

Unes jornades precioses en les quals vam tenir l'oportunitat de compartir amb els altres seminaristes, gaudir d'una litúrgia ben cuidada a la Catedral però, en especial, endinsar-nos en el misteri Pasqual de la mort i resurrecció de Jesucrist a través dels oficis, la pregària i la contemplació.

Després de la Vigília Pasqual, vam preparar un sopar digne de la nit més important de l'any.

Arturo Gavilán Roldós
ETAPA DE PROPEDÈUTIC

Peregrinació a Cotignac

Renovar-se a l'ampar de Sant Josep

Un any més hem celebrat el *Triduum Pasqual* i amb gran alegria hem entrat en el meravellós temps de la Pasqua. Meravellós, perquè és l'origen de tot, i perquè va suposar un abans i un després en la vida dels deixebles de Jesús.

També l'Any de Sant Josep, inaugurat pel Papa Francesc per tota l'Església en ocasió del 150è aniversari com a Patró de l'Església Universal, ha estat un abans i un després en la vida dels fidels.

La comunitat del Seminari de Sant Josep de la Muntanya (Etapla Configurativa) va acabar el temps quaresmal veient la pel·lícula "*Corazón de Padre*", un documental sobre la figura de Sant Josep. Ens va sorprendre conèixer la primera i única aparició de Sant Josep "en solitud" (sense Jesús i Maria). Va ser a Cotignac (França) el 7 de juny de l'any 1660 quan es va aparèixer a un jove pastor de 22 anys, Gaspard Ricard, que pasturava el ramat al mont Bessillon.

Amb la inquietud de conèixer el lloc, un parell de seminaristes va proposar de començar el temps pasqual anant a Cotignac, aprofitant que és temps de vacances al Seminari. La finalitat del pelegrinatge: visitar el lloc per consagrar-se a Sant Josep, custodi del Redemptor, Patró del Seminari, custodi dels sacerdots i seminaristes. També encomanar tot el seminari, les vocacions sacerdotals i les famílies cristianes. Finalment, un grup de 4 seminaristes i 2 formadors (el responsable del Seminari Menor, Mn. Joan Mundet, i un servidor) es va animar a la proposta.

Vam arribar cap a les 22'30h, quan ja era fosc; el moment en que, segles enrere, retornaven d'Emaús a Jerusalem els dos deixebles il·luminats per la claror de la presència del Resuscitat. Allà, a Jerusalem, es van retrobar amb els Apòstols, i ja la foscor s'havia esvaït. Les corbes del monte Bessillon acabaven davant d'una capella que tenia adossat un petit monestir una part del qual es destina a acollir pelegrins. Ens van rebre amb gran alegria dues germanes de la comunitat que des de fa tres anys custodia el lloc: l'Institut Mater Dei, fundat el 1977 a l'Argentina.

L'endemà vam participar en les pregàries i l'Eucaristia amb la comunitat, tenint com a acte central la especial consagració personal que cadascú feia a Sant Josep demanant principalment el do de la perseverança en el nostre camí vocacional. Adossada a la façana lateral de l'església, la font de Sant Josep, lloc de l'aparició el s.XVII, oferia un espai idíl·lic com a preparació a la consagració. El prevere de la comunitat acollia el nostre compromís i com a signe de la protecció del sant Patriarca ens imposava l'escapulari de Sant Josep.

A la tarda vam fer la visita a la capella de Nostre Senyora de les Gràcies, on es va aparèixer la Mare de Déu el 1519. L'any 1637, Anna d'Àustria, esposa de Lluís XIII des de feia 22 anys, resà en aquesta capella per demanar un successor al tron. Fruit de la pregària naixeria el futur Lluís XIV. És per això que Cotignac, amb les seves capelles d'advocació mariana i josefina, esdevé des de fa molts anys lloc de pelegrinatge per molts matrimonis encomanant el do d'un fill.

Al convent, la Superiora ens va ensenyar part de l'interior del convent de construcció més moderna. A un dels patis tenen posat el mateix altar del monestir cistercenc del Magreb (Abadia Nostre Senyora de l'Atlas, en Tibhirine, Argèlia), on celebraven la Santa Missa aquella mateixa comunitat beatificada el 2018, martiritzats l'any 1996. La pel·lícula *De dioses y Hombres* (2010) recorda aquest esdeveniment. Una comunitat de monges benedictines expulsades del país va poder emportar-se l'altar i traslladar-lo a França, concretament al monestir de Cotignac. L'endemà vam tenir la gràcia de celebrar la missa en aquest altar.

Tornant a Barcelona vam fer parada a Avinyó per visitar el Castell dels Papes. Una magnífica audio-guida amb efectes de pantalla en realitat virtual, t'endinsava amb imatges i música de l'època en cadascuna de les estances del castell, ajudant-te a reviure aquell moment delicat de la història.

Rebent l'escapulari de Sant Josep: Xavier Campmany, Mn. Joan Mundet, Toni Barenys, Arturo Gabilán i Josep Mª Batlle.

Mn. Bernat Gimeno
FORMADOR

Primera edición de SCB TALKS

Tarde de ponencias desde el Seminario de Barcelona

Mons. Javier Vilanova inauguró las SCB Talks.

La iniciativa de las *SCB Talks* nace de los propios seminaristas de Barcelona con la idea de hacer partícipes a todos los jóvenes, parroquias y movimientos de una formación en el propio Seminario. Todos los seminaristas formaron parte del evento con un formato muy atractivo, con ponencias de 15 minutos y tres grandes invitados. Para esta primera edición se quiso profundizar en la evangelización en redes sociales.

Rosa Pich, madre de 15 hijos, contó que son ellos los que le motivan a ir colgando en redes la realidad de su vida cotidiana con su familia numerosa. Contó que su testimonio es una ventana en una sociedad en la que no se promueve ni la vida ni las familias numerosas. Por otro lado,

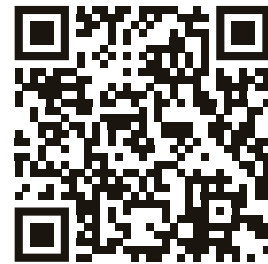

Mons. Javier Vilanova con los tres ponentes: el padre Miguel, Samlo y Rosa Pich con su hijo Pablo.

el padre Miguel Segura lleva años en internet y en las redes sociales. A través de su página web *Vocación.org* ha ayudado a muchos jóvenes con inquietudes que buscan respuestas. Por último, Santi López, conocido como *Samlo*, contó su experiencia como artista, y cómo las redes le ayudaron para darse a conocer. No puede dejar de dibujar lo que lleva en el corazón y esto le lleva a colgar dibujos de la Virgen María y de Jesucristo en sus perfiles.

Las *SCB Talks* fueron inauguradas por el obispo auxiliar, Mons. Javier Vilanova. Al acabar las ponencias hubo un tiempo de adoración al Santísimo en la capilla mayor del Seminario y justo después un pica pica en los claustros para poder compartir con los ponentes e invitados sus diferentes opiniones. Esta iniciativa apoyada por el rector y equipo de formadores del Seminario de Barcelona pretende realizarse cada año durante el mes de mayo así que os mantendremos informados sobre la próxima edición.

Si no pudiste asistir a la primera edición puedes ver las ponencias en nuestro Canal de YouTube: youtube.com/user/seminaribarcelona

Acabadas las ponencias, hubo un rato de adoración en la capilla del Seminario y luego un pica pica en el claustro.

Trobada d'escolans

Entendre l'Eucaristia des dels orígens

El cartell de la trobada: la façana del Seminari convertida en l'entrada a les catacumbes.

El passat 30 d'abril celebràvem al Seminari la ja tradicional trobada d'escolans. Aquest cop vàrem voler posar en relleu com el Misteri de l'Eucaristia és sempre el centre de les nostres trobades com ho és també de la nostra vivència de la Fe.

L'ambientació històrica era el del cristianisme dels primers segles, on l'Eucaristia havia de ser celebrada en secret degut a les persecucions, a la vegada que es reservava un espai sagrat per al Misteri i les catequesis mistagògiques dels sacraments. Inspirant-nos en aquest context el seminari es va convertir, durant tot el matí, en una colossal catacumba romana del s. III.

La jornada començava amb una sonada actuacions tant de mossens com de seminaristes de la casa que advertien als cristians de la persecució al mateix temps que els convidaven per prudèn-

cia a celebrar l'eucaristia a les catacumbes. Ara bé, tot no seria tan fàcil, els romans varen aparèixer de cop i tots arrancaren a córrer cap al seminari abans no els enxampessin els romans. Per sort les portes es varen tancar amb tots els escolans dins de l'edifici i els romans fora. Un cop apuntalada la porta, ell legat pontifici els va anunciar que per arribar a la celebració haurien de comprovar que tots ells eren cristians i que coneixien el profund misteri de l'eucaristia d'altra manera no hi podrien accedir.

Els escolans van passar tot el matí entretinguts en les diferents dinàmiques que tenien l'objectiu de fer més conscients els escolans d'allò que celebrem, cada joc tenia incorporat una catequesi adaptada dels diferents moments de la celebració. Com era d'esperar tots varen superar amb nota totes les proves.

La trobada va concloure amb l'Eucaristia centre i cim de tot aplec. Per sorpresa de molts va ser presidida per Mons. Javier Vilanova qui va tenir el detall de venir i de predicar una homilia centrada en el Misteri de l'Eucaristia fent-hi participar els nens amb preguntes que novament, van respondre més que millor.

Vam aprofitar la trobada per anunciar les properes convivències d'escolans a l'estiu que girarien entorn del màrtir Sant Tarsici. Finalment, tots van marxar a casa amb una bossa de lllaminadures i un llibret per a viure millor la Missa sacramental de la nostra Fe.

Daniel Delgado iniciant el joc davant la façana principal del Seminari.

**Xavier
Campmany
Arquer**

ETAPA CONFIGURATIVA

Seminaristes al Camp Nou

Els culers celebren el 3-1 contra el Celta

Els seminaristes que van poder anar al camp del Barça juntament amb el rector, Mn. Salvador.

Un nodrit grup de dotze seminaristes van tenir l'oportunitat d'assistir al partit entre el Barça i el Celta al Camp Nou, el passat 10 de maig. Després que mesos enrere alguns seminaristes haguessin visitat el camp de l'Espanyol a Cornellà també en un partit de Lliga, ara era el torn perquè els culers del Seminari poguessin celebrar el seu barcelonisme a l'estadi del seu equip.

Aquesta vegada també ens va acompanyar mossèn Salvador, però no només en qualitat de rector del Seminari, sinó com un autèntic aficionat culer. No tenen l'honor de poder dir el mateix els seminaristes *pericos*, malgrat es puguin consolar veient el record institucional de la seva visita a l'RCD Stadium decorant a la nova llar. Ara bé, per no desapropitar cap ocasió per estrènyer la fraternitat amb els nostres germans de l'Espanyol, els barcelonistes vam acceptar que s'unís

a la nostra expedició en Josep Adolf, que és actualment un dels més enfervorits seguidors de l'equip rival al Seminari.

Futbolísticament, vam gaudir d'un partit plàcid amb una victòria relativament fàcil del Barça, però no per això vam celebrar amb menys intensitat els tres gols del nostre equip, obra de Memphis, el primer, i d'Aubameyang, el segon i el tercer. En definitiva, una nit de festa culer seminarística arrodonida per un triomf merescut del Barça.

Antoni Barenys Queralt
ETAPA CONFIGURATIVA

Corpus Christi al Seminari

Es recupera la tradicional processó amb el Santíssim pels claustres

Aquest curs hem tingut l'alegria de celebrar un petit Corpus al Seminari. Fou el dijous abans de participar en l'Eucaristia i processó del diumenge de la solemnitat del Cos i la Sang de Crist a la nostra església Catedral. Per primera vegada, amb la iniciativa i participació de diverses institucions presents a l'edifici del Seminari, es feu exposició pública de la tradició barcelonina de la font amb "l'ou com balla" a més d'una petita catifa. Nombrosos visitants, seguint un itinerari de patis i claustres de la Ciutat, s'acostaren durant tota la setmana al Seminari per fotografiar i veure de prop aquesta iconografia del Corpus.

A l'acte eucarístic assistiren els seminaristes amb els seus formadors, familiars i amics, religioses, personal del Seminari i visitants. Després de la celebració de l'Eucaristia, tingué lloc la processó amb la custòdia pel claustre Major fins arribar a l'altar instal·lat al claustre de sant Miquel. Tot cantant himnes d'homenatge a l'Eucaristia i ben units en la pregària d'intercessió pels presents i absents es va impartir la benedicció. Així

s'acomplia el que estableix la *Ratio fundamentalis Institutionis sacerdotalis* (8-12-2016): "En virtut de la necessària conformació amb Crist els candidats a l'ordenació han de formar-se, sobretot, en una fe molt viva en l'Eucaristia en previsió del que viuran després de l'ordenació presbiteral. La participació en la celebració eucarística quotidiana, que troba la seva continuïtat natural en l'adoració eucarística, impregna la vida del seminarista, de tal manera que creixi en ell una constant unió amb el Senyor" (n.104).

Esperem, doncs, que el goig espiritual que ens va deixar aquest acte el puguem renovar per molts anys. Necessitem moments de devoció i pietat com aquest per gaudir dels fruits de la celebració eucarística de cada dia. És una manera privilegiada d'enfortir els llaços fraterns entre tots els qui formem la gran família del Seminari, de descobrir la relació íntima i vital entre l'Eucaristia i el sacerdoti a més de viure tants fruits de santificació i d'entrega a la vida de l'Església com ens inspiro la presència de Jesús eucaristia.

El Papa Francesc ens ho digué bellament en el *Corpus Christi* de l'any 2018: "L'Eucaristia és un aliment senzill, com el pa, però és l'únic que sacia perquè no hi ha amor més gran. Allà trobem realment Jesús, compartim la seva vida, sentim el seu amor; allà pots experimentar que la seva mort i resurrecció són per a tu. I quan adores Jesús a l'Eucaristia en reps l'Esperit Sant i trobes pau i alegria. Estimats germans i germanes, escollim aquest aliment de vida: posem en primer lloc la Missa, descobrim l'adoració a les nostres comunitats. Demanem la gràcia d'estar famolencs de Déu, mai sats de rebre allò que ell prepara per a nosaltres" (Església de Santa Mònica, Ostia, 3-6-2018).

Mn. Pere Montagut
DIRECTOR ESPIRITUAL

Això no és art!

Primera experiència de teatre: èxit en tots els sentits.

Josep Adolf Martí, Mia Batlle i Josep Sellarés van ser els grans protagonistes.

L'Aula Magna del Seminari estava plena de gom a gom. S'hi respirava molta il·lusió i una gran expectació. Familiars, amics, coneguts: tot de gent molt estimada arribava puntualment per agafar un bon lloc. A l'escenari hi havia dos sofàs, una tauleta petita i, a l'esquerra, un quadre blanc: l'obra estava a punt de començar.

Mentrestant, darrera el teló, ens vam reunir tots els actors – seminaristes i formadors – per rebre les últimes indicacions. Va ser un moment molt maco. Fent rotllana, podíem veure les cares d'aquells que, tots els divendres des de novembre, ens havíem anat il·lusionant amb un projecte que estàvem a punt de culminar. Es notaven els nervis, l'adrenalina pròpia dels qui es llencen envers una gran empresa. Jaume Peguera, el nostre director, va ser molt clar: gaudiu i feu gaudir la gent. També va encomanar les dues

Una de les escenes amb més gent a l'escenari. L'inspector i els mossos van haver de posar ordre.

representacions a Sant Joan Pau II, gran amant del teatre. La cosa només podia anar a millor.

Fer teatre al Seminari ha estat molt enriquidor. Ha exigít esforç, compromís, una bona dosi de superació i molta companyonia. Això sí, tot aquest treball ha donat fruit abundós. Quants mals de cap per aprendre el paper, però, alhora, quina experiència poder representar-lo en viu. Quant de temps dedicat a assajar, i tanmateix, sempre necessari per millorar, polir o donar un toc més personalitzat al propi personatge. Quants sacrificis personals, però, sobre tot, quina gran obra que hem pogut realitzar tots plegats. Precisament, també volem agrair a tanta gent que ens ha ajudat a dur-la a terme.

El director, Jaume Peguera (al mig), aplaudit pel públic i pels actors.

Com va dir Mn Salvador a la presentació, el principal motiu d'aquesta iniciativa era que, dins de la formació sacerdotal, els seminaristes aprenguem a comunicar-nos. Podem dir que ha estat així, i molt més encara. Hem constatat que implicar-nos personalment en un projecte comú ens fa créixer, ens uneix i ens dona una alegria que comuniquem espontàniament a tothom. Ens ha fet veure, a petita escala, el que és realment el Seminari: un temps de preparació per la major obra que podrem realitzar en les nostres vides.

Javier Casals Pich-Aguilera
ETAPA CONFIGURATIVA

Per primera vegada, al claustre de Sant Miquel del Seminari Conciliar de Barcelona (SCB) es va exposar, del 14 al 18 de juny, l'ou com balla i una catifa floral inspirada en un dels vitralls de la capella de la residència de Sant Josep de la Muntanya del SCB, disseny de Lluçia Navarro, "Jo soc el Pa de Vida".

Les institucions que desenvolupen els seus serveis a l'Església al SCB van impulsar la celebració de Corpus. L'edifici del Seminari es va sumar a la tradició de nombrosos claustres, patis i jardins que es guarneixen amb flors i cireres aquells dies.

Amb aquesta tradició, tan arrelada a la nostra ciutat, Barcelona, es va obrir l'edifici per apropar-lo a la ciutadania, mostrar-ne el patrimoni, la vida acadèmica i els serveis que s'ofereixen. En definitiva, per prendre consciència que "el cor de la Diòcesi" bateja amb ritme.